

Мартинюк Олександр Ігорович
17.09.1969 – 17.01.2025

Похований: м. Радехів

Мартинюк Олександр Ігорович

(17.09.1969 – 17.01.2025)

Молодийший сержант ВЧ А0284 80 ДШВ

Народився Олександр Ігорович Мартинюк 17 вересня 1969 року в селі Бужани, Волинської області. Після переїзду сім'ї на Радехівщину навчався у Радехівській загальноосвітній школі №1. Основні риси характеру Олександра проявилися з самого дитинства – комунікабельність, товариськість, відповідальність, загострене почуття справедливості і великі організаторські здібності. Саме тому його любили й поважали друзі, яких мав дуже багато.

Після закінчення школи продовжив навчання в ПТУ і здобув будівельну професію. Був призваний до війська і проходив строкову військову службу в далекій Карелії. Після демобілізації намагався працювати за здобутою спеціальністю та невдовзі поїхав шукати кращої долі на заробітках у Європі.

Власну сім'ю не створив, проте опікувався племінницею, дуже любив дітей. Звідки б не приїжджав – завжди привозив сусідським дітям щедрі гостинці.

З початком повномасштабної війни повернувся з-за кордону. Ще на чужині розпочав посилені тренування, закупив екіпірування та необхідну амуніцію, переобладнав власний автотранспорт для потреб ЗСУ і вирушив захищати Україну. З'явившись у Другий відділ Червоноградського РТЦК та СП добровільно став на захист Батьківщини.

З фронту писав: «Ті хлопчики, кому по 23-28 років, могли бути моїми синами. Вони життя не бачили, ще не лишили навіть потомство. Якщо я зможу зберегти їх для майбутнього України, то мій обов'язок буде виконаний.»

Олександр був дуже добрим та чуйним, водночас мужнім та відважним, саме так про нього розповідають побратими.

17 січня 2025 року серце Воїна Олександра Ігоровича Мартинюка перестало битися.

Сумують мама, сестра, племінниця, рідні, друзі та побратими Воїна.
Похований в м. Радехів